

Handboll – en liten tillbakablick

Text i Skades programblad av Britta Blomqvist inför Skades handbollssäsong 1979–1980

IF Skade bildades i augusti 1941 av några idrottsintresserade ”kvinnor” vid ett möte på Strömvallen. Namnet Skade hämtades från den nordiska mytologien. Handboll fanns på programmet redan från början och blev den idrott som kom att dominera under 40-talet. I början av 50-talet satsade föreningen även på friidrott och framgångarna kom slag i slag inom båda idrotterna. På 50-talet spelades Skades matcher på Kungsbäck, I 14:s exercishall. Primitivt men roligt. Vi hade alltid stor publik. Rekryterna tog naturligtvis vara på alla tillfällen att få se lite kvinnlig fägring.

Framgångarna på 70-talet kom med Björn Jacobssons seriösa satsning på handbollslaget. Säsongen 1971/72 fick han upp Skade i Div I och där blev laget kvar i under 3 säsonger. Efter ett gästspel i Div II under 2 år fick Skade chansen att åter kvala till allsvenskan. Det var 2–28 mars 1976. Motståndare var Hangelösa från Skara och Umeå IK. Vilken stämning, vilken glädjeyra! Med en sådan vilja blev det naturligtvis allsvenskt spel igen.

Säsongen 1976/77 kvalificerade sig laget till slutspel, där man fick möta Irsta i tre otroligt spännande matcher. Förlust borta, vinst hemma och tredje avgörande match borta, som Irsta efter 2 förlängningar och ”sudden death” lyckades vinna med 10–9. Skades förmåsta insats gjordes 1977/78. Serieplaketter i serien och till slutspel. Oturligt nog fick Skade möta svenska mästarna Borlänge i semifinalen och kunde inte nå den så hett eftertraktade SM-finalen.

1978 bestämde sig Björn Jacobsson för att ta ett sabbatsår för att få lite distans till tränarsysslan. Samtidigt fick en av Skades ledargestalter Marita Johansson, arbete i sin hemstad Borås och flyttade dit. Ny rekordung tränare för det tuffa Skadelaget blev Jan Bardell från Kungsör. Han hade tidigare tränat division II-laget IFK Arboga. Jannes målsättning att Skade skulle ta en slutspelsplats höll nästan på att lyckas. Trots seger över Irsta i sista hemmamatchen blev det Skånela som med endast en futtiga poängs ledning kom på 4:e slutspelsplatsen.

En ny spännande säsong 1979/80 stundar för Skadelaget. Björn Jacobsson är tillbaka som tränare. Eja Magnusson blir efter många turer Skade trogen. Med den härliga lagandan, som finns hos Skadeflickorna med Inga Halvarsson och Ulla Näslund på ledarbänken tillsammans med Björn Jacobsson och med stödet från en entusiastisk publik är jag övertygad om att vi får se många fina matcher på hemmaplanen Träffen.

Lycka till!

Britta Blomqvist, ordförande

Ett litet tillägg från redaktören.

Citat från Damhandbollens historia av Annette Andersson: Det femte kapitlet. Andra halvan av sjuttio-talet.

”Ett annat exempel på att det satsades på damspelare är Gävlebaseade Skade IF som inför sitt återtag till högsta serien 1976 spelade stadsmatcher mot Warszawa och Västberlin. Dessutom åkte laget på träningsläger till norska Kongsvinger. En av spelarna i truppen var landslagsspelaren och mittsexan Eja Magnusson (numera Linné). Utbytet gav möjligheter att se något annat och konträngsspelet gjorde sitt definitiva intåg i Sverige”.

1979 inbjöds Sveriges damlandslag i handboll till en för-OS turnering ”Spartakiaden”. I landslaget ingick Eja Magnusson IF Skade. Spartakiaden eller Arbetarolympiaden var ett internationellt sportevenemang som Sovjetunionen lanserade som ett konkurrerande alternativ till OS. Den första Spartakiaden hölls i augusti 1928 i Moskva.

Tre Skadespelare i landslaget mot Norge 10 september 1977 på Träffen. Fr.v: Maja Andersson, Eja Magnusson, landslagsbasen Gunnar Stockhammar och Inger Frisk.

Britta bläddrar i urklippböcker och minns.

Dä va då dä! JGIK – SAIK Juniorer

Dom flesta matcherna glöms bort – en del matcher glömmar jag/vi aldrig. Det fanns ju både JIF och JGIK i Järbo. JGIK hade ju "brutit sig ur" JIF. Någon egen fotbollsplan fanns inte för JGIK förrän Landströms Åkern "kom till". Ombyte ordnades

i en gammal ladugård som rustades upp av lojala medlemmar och supporters. Visst kunde det kännas skämmigt ibland – när kommentarerna ekade om – "va fan ska vi byta om i laggår'n". Det pojklag som sedemera blev ett mycket bra och lovande juniorlag under Bengt Perssons pådrivande styrning. I vilket fall skulle matchen – som många pratade om – gå av stapeln. JGIKs juniorer skulle möta SAIKs juniorer. Då ska man betänka att SAIK och SIF slogs om epitetet Gästriklands bästa lag, år efter år. Ja som ni vet så var dom bland dom bättre i Sverige också. Vid järnvägsstationen fanns Sjölund's Cafe och där bodde vår kompis Lasse Sjölund, en mycket lovande junior som värvats från Järbo till SAIK. Inte så vanligt – faktiskt. Lite lågmäلت skröt han men förväntade sig att det skulle bli en enkel match för SAIK mot Järbo. Och "jag ska gå på händerna runt Hålldammen om vi förlorar"! ?! Vi visste att vi hade ett bra lag och Bengt pepade oss inför matchen. Kan känna spänningen än när SAIK:arna kom med Lill-Lappen Hellström (värvades

till Djurgården och landslagsman) likaså Kjell Edlund, katrineholmare senare och landslagsman i bandy. Vi hade det svårt på målvaktsfronten så Bengt hade preparerat Eje Högberg (bara 15 år då – men välväxt) att stå

i målet. Matchen började med ganska stort bollinnehav av SAIK. Men efterhand började självkänslan växa och i andra halvlek hände det som ingen trodde skulle kunna hända – Erik Berglund snabb center stängade sig igenom SAIK försvaret och satte 1–0. Vilken känsla, vilket jubel. SAIK pressade på och jagade en kvittering. 10 minuter före slut hände det som befarats – Straff till SAIK och alla trodde på kvittering. Men dom hade inte räknat med smarte Eje i målet. Med en jätteräddning vid stolproten räddade han straffen och 2 poäng till Järbo. Det var enda matchen SAIK förlorade i serien. Lasse Sjölund gick inte på händerna runt Hålldammen, men han fick höra det så fort han visade sig på byn. Just det ja – det var en match som aldrig glöms och faktiskt påminde SAIK-aren Roland Åsberg mig/oss om matchen helt nyligen. Roland spelade back då och erkände öppet att Järbo hade varit väldigt bra! Det var en som levde länge på den vinsten – just det ja – allas vår ledare Bengt förstås. Ja, en bragd vare!

Tiden går fort när man har roligt sas det. Det är lätt att erinras om idrotten, ja för mig och många, många flera rikt tankarna på fotbollen och den som jag uppfattar den totala förändringen vi fått uppleva sedan årtionden tillbaka.

Även om grundtanken alltid finns kvar!! – Att göra mål på motståndaren och till varje pris försvara eget mål.

Nostalgi eller återblickar finns alltid med när t.ex. gamla kompisar träffas och erinras om matcher sedan förr i tiden.

Spänningen vid den första träningen och fortsättningen att bli uttagen i laget jag representerade med den konkurrens som fanns. Spänning men ändå en sammanhållning och gemenskap som väckte kämpaglöd och givetvis visioner om att bli ett så bra lag som möjligt! Tänker på alla byalag som fanns runt dom stora Gävle och Sandviken som givetvis var ledande för oss i bygderna. SIF och SAIK var ju ledande där jag själv huserade, och givetvis fanns respekt när det pratades spelare och ledare dom lagen.

Mellan Gävle och Sandviken fanns givetvis en annan kamp om att vara bäst. Det fanns ju skrönor om att i Gävle var det ishockey som gällde och fotbollen var "låg" där. Det byggde givetvis upp en extra kamp mellan lagen från byarna runt dom städerna. Så när HUGE mötte tex Hofors eller Storvik eller Årsunda kallades HUGE för ett Gävlelag på den tiden. Tror det gav effekt och extra spänning. Träningarna var oftast välbesökta, vilket gav förbundet kraft att öka serierna och oftast, ja nästan alltid fanns både B-lag, juniorlag och pojklag med i föreningarnas lagbyggen. Och runt Sandviken gavs en extra krydda när ett byalag skulle möta ett stadslag. Ja den kampen fanns i snacket före matchstart och efter match. När så nån spelare från nån by uppmärksammades för sina kunskaper kom det värningsanspråk med i bilden, och givetvis fanns snacket med i hela vår fotbollsvärld, ja det uppmärksammades givetvis av tidningarna som följde varje match och förändring i dåtidens fotboll. Referat efter matcherna kunde läsas i tidningarna dagen efter match.

Helt kort vill jag belysa hur viktig fotbollen var omkring oss och nämnas kan att på hissarna på Sandvikens

Till slut:

Jag vill rikta ett stort TACK till alla som varit i ledande ställning inom fotbollen. Vi samsas ju om olika uppgifter att sköta i våra klubbar som vi håller kära! Jag kommer så väl ihåg när en av dom stora Domarbasen Gunnar Kihlström bad mig starta upp dömandet och vi skämsamt konstaterade "du har ju dömt en hel del på plan redan". Han menade som spelare. Jag provade och som distriktsdomare "utsåg" han mig till Förbundsdomare, som kändes ansvarsfullt –

Jernverk kunde man läsa vid tryckknapparna Upp och Ner – SIF Upp och SAIK Ner beroende på i vilken serie dom befann sig just då. När jag började på mitt jobb på Sandvik var det 3 förmän som alla spelat i SAIK. Jag höll mig neutral, vill jag lova!

Den stora händelsen var givetvis VM 1958 som spelades i Sverige och Sandviken tilldelades 2 matcher. Den folkfesten är så stor så den behöver extra status. Jernvallen byggdes ut. Planen ändrades till 110 x 65 meter kommer jag ihåg. Och Årsunda och Högbo mötte Ungern i s.k. uppvärmningsmatcher för det i Sandviken stationerade Ungernlaget. Högbo storspelade och torskade med 2-1 som gav eko i fotbollen runt om. Det året skrev jag själv på för just HAIK som avancerat till DIV 111 då! En spännande tid, med en fantastisk Arena som aldrig glöms – Just Norra IP. Men alla Idrottsplatser gav sinnesro för trotjänare och laglojala med andra ord Idrottsplatsen och föreningen vårdades som ett skötebarn. En livsstil som skapade en enorm gemenskap och sammanhållning. Givetvis går det att jämföra då och nu, men tiderna har ju som sagt förändrats och vi lever på ett "annat" vis nu. Så min tacksamhet som jag tror mig dela med väldigt många är ju att glädjas åt spännande och ibland sorgliga upplevelser som fortsatt gett lagstyrka och känslan av en sammanhållning som varar än. Jag har skrivit ner en händelse som fastnat eftersom jag från början pratade om respekt för stadslagen SIF och SAIK – MEN – det finns bevis på att landsbygden kunde skrälla och det gav givetvis gehör som tydligen lever kvar än idag! Liknande upplevelser finns i dom flesta klubbar.

just då! Året efter kom en annan "storhet" inom fotbollen Gunnar Jansson SIF och bad mig komma till Sandvikens IF. Så blev det och det var då som jag ökade kunskaperna i både steg 3 och steg 4 som tränare med utbildningar i både Bosön och Växjö som givetvis höjde statusen, men också vetskapen om att prestera. Så med facit i hand har det blivit många år inom fotbollen som tränare och ledare med uppdrag i SIF 10 år, IFK Sandviken 1 år, JAIK 3 år, JIF 12 år, Stensåtra 1 år och SAIK 5 år. Ja sammanfattningen blir ju i princip ett helt liv då jag spelat också i många år! Jag tänker på att uppmärksamheten läggs ibland på tränaren, men jag tänker på alla ledare som finns runt omkring ett lag och är mycket viktiga kuggar i ett lag och föreningsbygge! Oavsett uppdrag så är samhörigheten och Gemenskapen de viktigaste faktorerna som kraft och ork till drivkraft i med och motgång! Tänker på alla ledare som gjort stora uppoffringar och de som nu fullföljer sina åtaganden inom vår kära fotboll.

Dan Nordfeldt

SAIK pojkmästare i handboll 1954. GHF:s styrelseledamot Lars Blomgren längst t.v. i nedre raden.

Ni vet väl att man haft backhoppning i Gävle?

I sin uppskattade artikelserie om olika intressanta stadsmiljöer och senast om Gävles grönområden, hade min gode granne och vän, förre stadsarkitekten Gunnar Lidfeldt, i juni detta år nått fram till den skogsbotaniska parken Valls Hage, ett arboretum som började anläggas 1956 som ett komplement till Skogsmuséet Silvanum som invigdes 1961. Muséet lades ner 2002, mest av ekonomiska skäl, men byggnaden finns ju kvar och i den har bl.a. den förnämliga föreningen GHF haft sina årsmöten sedan 2011.

Åk Västra vägen från Gävle mot Sandviken och sedan du passerat bron över Gavleån tar du omedelbart till höger i rondellen med Priapos erigerade Jeep och följer vägen mot Tolförs mellan Skogskyrkogården och Gavleån. Då hittar du efter ca 170 m Valls Hage på vägens högra sida. Där någonstans, intill Valls Hages södra ingång låg, Gävles första hoppbacke som Gefle IF, delvis med stadens hjälp anlade 1896 på den höga, branta, västra stranden (nipan, gaveln) där Gavleån gör en stor 90-gradig krök bakom dåvarande glasbruket och bryggeriet i Gustafsbro. Överbacken var byggd uppe på gavelns kant och den branta, sandiga sluttningen ner mot ån utnyttjades som underbacke där hopparna slog ner. Den snötäckt isen på ån fick fungera som uppbromsningsplan. Någon skrev i samband med byggandet så träffande: ”Backar finns som bekant inte inom rimlig närhet av staden. Här har man varit tvungen att lägga skidbacken i en grop”

Den första större tävlingen i backen hölls under helgen den 20–21 februari 1897, då Skidfrämjandets nationella tävlingar arrangerades i Gävle och då bl.a. den mycket omtalade distanstävlingen Falun–Gävle, 95 km; ägde rum med deltagande av flera av landets bästa skidrännare. 37 man startade i Falun kl. 4.55 på lördagsmorgonen i 2 minusgrader men sedan blev det ett kraftigt töväder. De sista 15 km från Forsbacka till målet i Gustafsbro fanns knappt någon snö. Kl 17.30 således efter 12 tim 35 min kom de fyra första i mål och då med endast ett par tiondels sekunders mellanrum. Fjällappen Anders Michelsson Kuoljok dömdes som segare. Gefle IF:s Robert Carrick, som sprungit från Forsbacka med skidorna på axlarna, kom under publikens jubel in som åttonde man.

I väntan på att de tappra skidlöparna skulle anlända, kunde

GIF:s hoppbacke i Gustafsbro byggd 1896

publiken under dagen titta på tävling i ”backlöpning”, som det hette. GIF:s splitter nya backe låg ju alldeles i närheten av målområdet vid Gustafsbro.

Backtävlingar hölls därefter varje år i Gustafsbrobacken och GIF:s backlöpare kunde också vinna elva distriktsmästerskap. Föreningens och landet store stavhopparsjärna under 1910-talet Claes Gille var den ende som uppnådde någon större kvalitet i hoppningen. Backen var enligt sakkunskapen för liten för att kunna frambringa några större stjärnor i sporten. Av föreningens elva DM-segrar vann Claes Gille fyra och Karl Lindberg tre.

Både Gunnar och jag ville veta var hoppbacken precis stod. Vi tyckte båda att en skylt borde sättas upp på det rätta stället för att hugfästa minnet av backen. Han ur sin stadsbyggnadssynvinkel och jag ur min idrottshistoriska synvinkel. Vare sig Arkiv Gävleborg, Stadsarkivet eller Stadsbyggnadskontoret kunde hitta något om dess placering. Ville man fråga någon gammal gävlebo som sett backen, var man för sent ute. En sådan borde ju vara närmare 100 år eftersom backen användes sista gången 1929 och sedan revs.

Efter att ha balanserat omkring i den branta, igenväxta och genom en del ras förändrade, höga åbranten och inte sett det minsta spår av backen, fick vi nöja oss med att gissa var den stod. Det kunde inte missa rätta platsen med mer än högst 10 meter. Någon skylt blev det i alla fall inte.

Då jag berättade för en annan god vän, sekreteraren i GHF historieadjunkten Bo Nordlund, att jag letat efter var hoppbacken exakt stod, berättar han att Agnes von Krusenstjerna i sin självbiografiska bok ”Tony växer upp” utgiven 1922, på några sidor skrivit om hur Tony (Agnes alltså) djärvt provat backen. Jag har nu läst dessa sidor och där skriver hon: *”På lördagarna då skolan slutade tidigare gävo vi oss ut på skidor med smörgåsar i fickorna. Vårt mål var vanligtvis en skidbacke utanför staden. Det var en byggd skidbacke med högt gupp, där idrottsmännen om söndagarna hade tävlingar”*. Sedan berättar hon om hur hon lovat att hoppa i backen, men när de är framme börjar hon gruva sig, men startar ändå i halva överbacken. *”Nu, sa jag och gled iväg. Jag gjorde hoppet eller rättare sagt skidorna gjorde hoppet för mig. Och därefter hade jag ingen annan förnimmelse än den att jag var en snöboll, som med allt starkare fart rullade nerför backen. Dunk! Jag slog huvudet i något hårt och det blev med ens natt.”*

Agnes föddes 1894 och gjorde det där hoppet som förälskad 11-åring för att imponera på en pojke. Alltså 1905.

Tänka sig. De kanske åkte till backen genom Agnes egen allé. Den 500 m långa allé som nu bär namnet Agnes von Krusenstjernas allé och som anlades 1842 då Stads-trädgården började utformas och då kallades Allén. Som senare inramades med ståtliga lindar inköpta från Bergianska trädgården i Stockholm. Innan staden hade några idrottsplatser blev den flitigt använd kring förra sekelskiftet av idrottsmännen för idrott, särskilt löpning.

Gävles idrottsliv verkar således ha en del gemensamt med Agnes. Kanske dags att döpa om den del av Sätträsen där idrottsanläggningarna ligger till Agneshov? Nåja, vi får väl nöja oss med att ”Tigern” Johansson fick Gävles kulturpris 1980. Enligt Wille Löfqvist lika logiskt som att Evert Taube skulle ha fått Guldpucken.

Måsbergsbackens invigning 1951.

Sedan Agnes hade varit och levt om i backen, blev den helt ombyggd sommaren 1909, då den gamla helruttna och skrangliga ställningen ersattes med en ny. 1915 lades underbacken om och måste än en gång ändras 1916, då en källäder sprang fram mitt i backen.

Det sista distriktsmästerskapet i backen hölls 1929. Men nu hade backen tjänat ut. Den kunde inte användas längre och var i så dåligt skick att den enligt skidsektionens åsikt ”inte uppfyllde nutida krav på en skidbacke och det blir inte så lätt att få en bättre, då Gefleterrängen saknar naturliga förutsättningar för en modern skidbackes anläggande”.

19 augusti 1929 stod följande i Gefle Dagblad: *”Invigning av Gefle nya kyrkogård å Tolvforsheden ägde rum i går och förrättades av domprosten Lizell från Uppsala. Samtidigt invigdes även gravkapellet på kyrkogården”.*

Samtidigt som hoppbacken slutade sina dagar invigdes således Skogskyrkogården, som den nu heter.

Väl ”tajmat”! Hoppbacken låg ju alldeles intill och i höjd med kyrkogårdens entré och columbariet. Endast vägen från Gustafsbron till Tolvfors skiljde hoppbacken från kyrkogårdsområdet. Den skulle inte ha passat in i den nya mer andäktiga miljön. Kanske någon högre makt hade sett till att dess tid var ute. Amen!

Trots att Gefle IF:s skidsektion med rätta ansett att Gävleterrängen saknar naturliga förutsättningar för att anlägga en modern skidbacke, fick i alla fall staden sin andra hoppbacke. Men det dröjde drygt 20 år.

Backhoppning var en så stor sport i vårt land på 50- och 60-talet så Gävle Skidklubb beslutade att en backe ändå borde byggas i Gävle och i så fall borde den anläggas på ”Måsbergsmassivet” om ni nu vet var det ligger. På högra sidan om rondellen, där vägen från Brynäs som går förbi K-Rauta, OK, Coop och ICA Kvantum (betalda annonsplatser) mynnar ut på stora vägen till Bomhus.

”Det var Ture Edbom, kommunalråd och backhoppare, som tyckte att vi borde fixa en backe. Han, jag och ett gäng från Sundsvall byggde backen tillsammans”, berättar i en intervju i februari 2005 den då 80 år gamle backhopparvänen Eric Magnusson, som suttit med i Skidförbundets backhoppningskommitté i 30 år, varit internationell backhoppningsdomare och bisittare till ”Plex” Pettersson i TV under backhoppningsändningar i 25 år. Mannen som gjorde Gävle till en backhopparstad.

Vid invigningen av backen den 18 februari 1951 rådde oturligt nog ett våldsamt yrväder, men Eric gjorde ändå ett stilfullt premiärhopp på 29 m och kom fyra. Vid ett senare tillfälle satte Eric backrekord med 41,5 m.

Eric Magnusson flög i luften på annat sätt också. Han var nämligen en framgångsrik tävlingsflygare i Gävlebygdens flygklubb under 60- och 70-talen, där han också basade för länets skogsbrandsbevakning under ett flertal år. Han blev Svenska Flygsportförbundets första ordförande när det bildades 1971. Eric var också tävlingsledare vid det allra första VM:et och NM:et i precisionsflyg som hans egen flygklubb hade den stora äran att få arrangera 1975 på Rörbergs flygplats (ja, naturligtvis också i luften ovanför). Där vann till råga på allt klubbkamraten Per-Olof Friskman VM-guldet.

Måsbergsbackens öde beseglades vintern 1968 då backen, trots att den var stagad med vajrar, blåste omkull i en snöstorm och inte byggdes upp igen. Så dog backhoppningen i Gävle.

Nils Frölander

Eric Magnusson.

Lennart Hovelius

– kungen av practical jokes

Lennart Hovelius är en mycket respekterad kirurg som föreläst över hela världen. Men när det handlar om ishockey och främst Brynäs förvandlas Dr. Hovelius till Mr. Hovan.

Ett hockeylag är ett grabbgång, såvida det inte är ett damlag förstås, och grabbgång brukar hitta på hyss även om det handlar om vuxna grabbar. Det är kanske inte lika vanligt numera när ishockeymiljön är så professionell, men det förekommer säkert.

De klassiska berättelserna om spratt och practical jokes är dock av äldre datum, och många är från 1990-talet och åren dessförinnan då Lennart Hovelius var läkare i Tre Kronor och Anders "Pudding" Weiderstål samtidigt var materialförvaltare.

Hovan, som han kallas, hade kommit till Gävle 1966 för att börja jobba på sjukhuset här. Han följde med kollegan Bo-Johan Norlén, som var Brynäsläkare, på ishockey och blev genast intresserad och dessutom Brynäsanhängare.

När Bo-Johan flyttade till Uppsala 1972 fick Hovan frågan om han ville ta över hans roll i Brynäs, och det ville han gärna. Han blev genast populär i laget och god vän framför allt med den legendariske Lennart "Tigern" Johansson, som under någon säsong både spelade i Brynäs och var coach för B-landslaget Vikingarna.

Tigern behövde ha en läkare med på matcherna och inte minst på turneringar ute i Europa, och 1973 tog Hovan det uppdraget också.

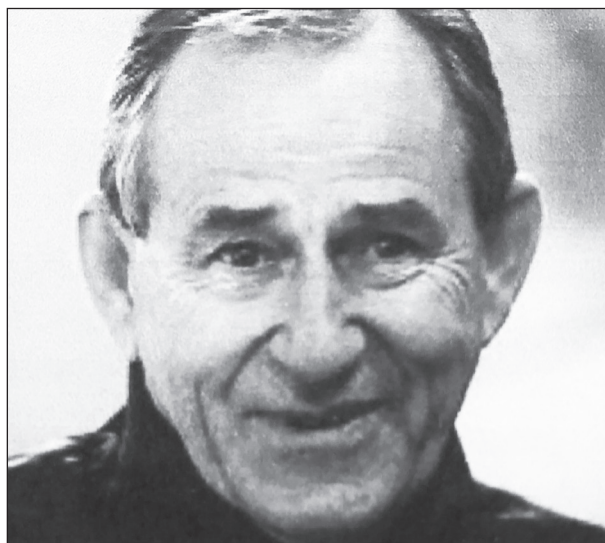
Med hjälp av sitt glada humör blev han uppskattad även i Svenska Ishockeyförbundet, och 1987 blev han så läkare för Tre Kronor. Då var bollen i rullning på allvar. Eller kanske snarare pucken.

Det visade sig ganska snart att både Pudding och Hovan hade en outsinlig fantasi när det gäller practical jokes, och killarna i laget – de där bistra typerna som åkte omkring och smällde på motståndare så fort de fick en chans – hängde mer än gärna på. Inte minst Uffe Dahlén var med på noterna, liksom Håkan Södergren och Anders "Masken" Carlsson.

En klassiker är när Tre Kronor spelade en turnering i Norge och Pudding hade bokat tid för klippning på en elegant salong. Han kom på avtalad tid, slog sig ner och fick veta att man just denna vecka hade en fransk gästfrisör på plats. Han hette monsieur Simon, var mycket känd i Paris och skulle gärna ta hand om herr Weiderstål. Ja, det lät ju alldeles utmärkt. En känd fransk frisör, bättre kunde det knappast bli.

Först skulle han förberedas. Frissan han pratat med placerade honom i en stol och satte igång med att schamponera och skölja och ha sig.

– Först var det jättevarmt vatten och sedan iskallt, har Pudding berättat. Det rann ner på skjortan, jag frågade vad

hon egentligen höll på med. Men hon körde på bara, började gnida mig med en handduk både över håret och på öronen, och när jag såg mig i spegeln stod håret rakt upp.

Då kom monsieur Simon in i rummet. En man med en präktig mustasch och basker – Han körde med några franska fraser, i alla fall lät det franskt, och satte igång att kamma och klippa och det var nära att han hade klippt mig i örat. Det tog en stund innan Pudding anade att monsieur Simon egentligen var doktor Hovelius med kulor i munnen, men till slut insåg han att det handlade om blåsning.

TV3, som var på plats med ett kamerateam under turneringen, var också med på noterna och filmade hela händelsen genom ett hål i väggen.

Den inspelningen har plockats fram åtskilliga gånger och skrattats åt av flera årgångar landslagsspelare.

Men det är klart att den som utsätter folk för den sortens spratt löper överhängande risk att själv bli utsatt, och det blev Hovan. Ofta! Som en gång när någon hade ställt en hink sand i hans hotellrum. Han muttrade och tog tag i handtaget för att lyfta den ut i korridoren. Det var han som upptäckte att någon hade sågat bort bottenplattan i hinken.

Flera råkade ut för klassikern att få en ishink över sig när de öppnade toalettdörren, och Pudding fyllde åtskilliga skridskor med raklödder inför träningspass. Men en gång räknade killarna ut vem som var skyldig, och då impregnerade de Puddings tandborste med rakvatten. Det sved ganska ordentligt.

Under en turnering hade Hovan tagit med sig en deckare som han läste något kapitel ur innan han släckte sänglampan för att sova om kvällarna. Men när han efter flera dagar närmade sig det rafflande slutet upptäckte han att de 50 sista sidorna saknades.

Andreas Johansson var den skyldige den gången.

Ulf Kriström

"En liten bok om fotboll, demokrati och hur man bygger ett samhälle"

av Niklas Rådström

Bo Nordlund reflekterar över Rådströms reflektioner

Vid läsning av Niklas Rådströms reflektioner om värdet av fotboll stärks hoppet, att fotbollens själ överlever hotet från aktuell fräck kommersialism och våldsam huliganism.

Författaren blev efterhand fascinerad, när sönerna började spela fotboll. De sparkade inte längre boll utan agerade efter spelidéer och regelverk. Författaren blir hängiven "Bajensupporter" med säsongkort på Söderstadion. Hopplöst nördig trots avsaknad av egen fysisk erfarenhet av fotboll. Han vägrar annat namn än det klassiska på sin hemmaplan. En arena som även markerar social och lokal tillhörighet. Frisparkar och hörnor med sponsorerers firmanamn gör honom uppbragt över fotbollens kommersialisering.

Fotbollen blir metafor för demokrati och samhälle i Rådströms reflektioner. Fotboll är ett rättsamhälle i miniatyr som har motsvarighet i demokratins regelverk och etik. Håller rent spel på att urholkas såväl i fotboll som i samhälle? Rådström analyserar fotboll som spegelbild av mycket i liv och samhälle. Hans argumentation och slutsatser blir både förbryllande och berikande.

Målvakten har en unik uppgift. Dräkten markerar målvaktens särprägel liksom regelverket inom hans ansvarsområde. Han åtnjuter särskilt skydd mot angrepp. Inom hans område råder strängare rättsbegrepp. Att med en filmning försöka fuska sig till en fördel inom målområdet upprör och bestraffas. Inom målområdet råder högre krav på omdöme, lag och ordning. Då motståndaren hotar och anfäller måste spelare och publik lita på målvakten och domaren. Målvakten och hans ansvarsområde liknar, hur ett demokratiskt samhälle ger vissa enskilda, grupper och institutioner undantag och uppgifter i ett privilegierat regelverk, som inte gäller för alla, men som alla är beroende av för att spelet eller samhället ska fungera. Polis, Räddningstjänst och vård blir samhällets målvakter att med demokratiskt överenskomna regler lita till.

Offside är fotbollens viktigaste regel. "Fotbollen liksom demokratin, behöver samspel, rörlighet, överblick och inget gynnar det mer än offsideregeln". Särskilt för att den förbjuder försök att utnyttja otillåtna positioner och fördelar. Sådana försök gäller det att ställa offside även i samhället. I fotboll och demokrati följer man spelreglerna,

accepterar resultatet och respekterar motståndaren. Resultatet är inte riggat.

Reell tid gäller i fotboll och livet. I matchen ingår allt, även avbrott, störningar och skador. Fotbollsmatchen liksom livet mäts inte i effektiv tid, utan allt ingår, såväl jubel som obehag. I både match och liv kan tilläggstiden bli dramatisk och avgörande.

Många är som Rådström förvånade över hur klubbens identitet, lokalt och socialt förankrad, övervinns allt trots fotbollens kommersialisering. Ett helt nytt lag kan vara inköpt till en ny säsong men klubbarna är evig. På nolltid integreras och hyllas i det egna laget nytilkomna, som kanske gör korstecken före avspark eller faller i tacksamhet till Allah som målgäst. "Om du gör fler mål blir jag muslim!" sjunger Liverpools supportrar. Fotbollen tvingas tyvärr också till vakthållning mot mobbning och rasism, Kanske populistisk nationalism har något att lära av fotbollens globalisering och integration?

Ingen kan påstå att fotboll är ett dygdemönster i rent spel, erkänner även nördén. Fotboll utsätts ständigt för välgrundade anklagelser om korruption, fixade matcher och andra oegentligheter. Fotboll kan förvanskas av orent spel, försök till fusk och påverkan av domare. Men sånt strider mot spelets natur. Fotbollens genuina själ överlever trots allt. Även kapitalets försök att köpa in sig och krig mellan huliganer och polis.

Om inte fotboll är så mycket mer än mål, matchresultat och tabell, utan också väcker så mycket inom oss, så vore nog den intellektuelle fotbollsnörden Niklas Rådström liksom många av oss färdiga med fotboll för länge sedan.

Bo Nordlund

Verksamhetsberättelse för 2020

Verksamheten har under året varit präglad och begränsad av Folkhälsomyndighetens och regeringens restriktioner och rekommendationer för sociala kontakter under rådande pandemi. Sedvanliga aktiviteter som medlemsträffar och medlemsresa har varit inställda.

Styrelsen har haft fem styrelsemöten, därav ett telefonmöte. Planerat årsmöte för 2019, då Årsunda IF och Gästrike/Hammarby IF skulle hedras för sina 100 år ställdes in vid två tillfällen för att till sist godkännas av medlemmarna per kapsulam den 9/12 2020.

Två nummer av medlemsbladet "Gästriken" har styrelsen gett ut samt ett informationsblad till medlemmar om rådande läge i den begränsade verksamheten. I februari uppvaktade GHF vid Årsunda IF:s 100-årsjubileum. Styrelsen har arbetat med administration, ekonomi och dokumentation. Styrelsen har utbytt medlemsblad och information med andra idrottshistoriska organisationer.

Tack vare Nils Frölanders arbete kan vi numera på hemsidan läsa GHF:s medlemsblad 1993–95 och i obruten följd 1997–2019 med innehållsförteckningar.

Styrelsen tackar SISU/RF Gävleborg för gott samarbete och överenskommelse om ekonomi och fördelning av uppgifter för utgivning av medlemsbladet. GHF:s tack till Hasse Bergman som har bistått styrelsen med tryck av medlemsbladet och inlägg på hemsidan.

I rådande läge måste förslag till verksamhetsplan bli mycket preliminärt. Vi söker och planerar alternativa aktiviteter. Om läget tillåter återkommer vi med sedvanliga medlemsträffar och medlemsresa. Medlemsbladet ska vi inte tumma på. Vi tar gärna emot förslag på idrottshistoriska aktiviteter. Vi tackar för att Ni är delaktiga i vår idrottshistoriska verksamhet och att Ni vill vara med när villkoren lättar.

Styrelsen för Gästrikeidrottens Historiska Förening

*Lars Blomgren Ove Grip Lillemor Forsberg Anita Hedberg Jan Åke Hedström
Gunnar Lindbom Bo Nordlund*

Adjungerade Anders Hedbom Curt Larsson

Förslag till verksamhetsplan 2021/22

Restriktioner och rekommendationer under fortsatt pandemi avgör och begränsar verksamheten

Gästrikeidrottens Historiska Förening avser:

- att öka medlemsantalet, enskilda, föreningar och distriktsförbund
- att informera om och utveckla idrottshistoria i Gästrikland
- att verka för idrottshistorisk dokumentation av föreningar och enskilda
- att med föreningens diplom hedra jubilerande föreningar
- att med föreningens diplom hedra enskilda förtjänta ledare och aktiva
- att ge ut två medlemsblad (vår/höst)
- att utbyta medlemsblad, information och erfarenheter med idrottshistoriska organisationer
- att arrangera idrottshistoriska sammankomster.
- att arrangera resa, studiebesök i idrottshistorisk och kulturhistorisk anda
- att representera vid idrottshistoriska möten
- att samarbeta med RF-SISU Gävleborg, Arkiv Gävleborg och kommunarkiv om dokumentation och arkivering av idrottshistoria
- att utveckla föreningens hemsida och deltagande på facebook

GHF-styrelsen hyllade sina jubilarer

Gästrikedrottens Historiska Förening (GHF) drar nu i gång sin verksamhet igen, i takt med att samhället öppnas upp.

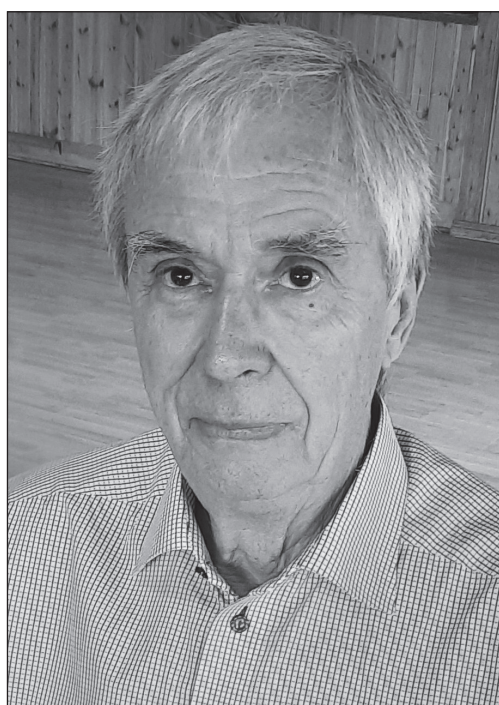

Från vänster: Gunnar Lindbom, Bo Nordlund, Jan-Åke Hedström, Nils Frölander, Ove Grip, Anders Hedbom, Curt Larsson, Lillemor Forsberg, Lars Blomgren.

Styrelsen träffades nyligen och planerade kommande årsmöte, som blir 24 november. Vidare kommer föreningen att återuppta aktiviteter som idrottscafé och resor. Samtidigt med mötet blev det lunch, kaffe och tårter, blommor och inspirerande högtidstal av Bo Nordlund till våra jubilarer Ove Grip 80 år och hedersordförande Nils Frölander 90 år. Dessa erhöll också blommor och som present Niklas Rådströms mycket intressanta "En liten bok om fotboll, demokrati och hur man bygger ett samhälle"

Nisse

Ove

Medlemmar:

Hösten 2021

Våra medlemmar Stig-Ove Wiberg, Nell Sjöström Ersson och Bengt Ytterberg Gävle, Rune Holmgren Storvik och Zoltan Horvath Ockelbo har avlidit och lämnat oss i sorg och saknad.

De nya medlemmarna Håkan Andersson Axmar och Hans Ström Gävle hälsas varmt välkomna till vår förening

Medlemsantalet är i oktober 2021
267 st fördelat på 230 enskilda, 7 förbund och 30 föreningar

Ekonomisk redovisning 2020.01.01 t.o.m. 2020.12.31

Balansräkning

Tillgångar:

	Ing. balans	Utg. balans
Bank	58.169:01	77.779:61
Summa:	58.169:01	77.779:61

Skulder:

Eget kapital	43.131:41	53.027:01
Interimskuld	5.142:—	7.600:—
Periodens överskott	9.895:60	17.152:60
Summa	58.169:01	77.779:61

Resultaträkning

Intäkter:

Medlemsavgifter	28.650:—
Bidrag	5.000:—
Summa:	33.650:—

Kostnader:

Resor i tjänsten	580:—
Styrelsen	1.500:—
Uppvaktning, gåvor	1.458:40
Kontorsmaterial	2.375:—
Bankavgifter	1.100:—
Medlemstidning	8.434:—
Årsavgift	1.050:—
Summa kostnader:	16.497:40
Årets överskott:	17.152:60

OBS! E-postadress i medlemsregister

Medlem som lämnat e-postadress till GHF:s register får våra utskick per e-post. Du medlem, som har men inte lämnat e-postadress, eller är oviss om du lämnat, gör detta till medlemsansvarige Curt Larsson, curt-larsson@outlook.com
Medlemskontakt underlättas och kostar mindre.

OBS !

Du har väl inte glömt att betala medlemsavgiften för 2021?

*Det är aldrig för sent att göra det, och glöm inte att skriva ditt namn på inbetalningsavin!
Medlemsavgiften är föreningens enda inkomstkälla, så din medlemsavgift behövs.*

Bankgiro 5602-3559

Är du osäker på om du har betalt avgiften eller glömt att skriva ditt namn, så ta kontakt med medlemsansvarige Curt Larsson 070-66 56 121 curt-larsson@outlook.com så hjälper han dig.

– Vi tackar RF-SISU Gävleborg
för allt stöd –

GÄVLEBORG